

NEWSLETTER

tammikuu 2013

Tammikuu on ollut säiden puolesta kohtalainen, ei paria poikkeusta lukuun ottamatta hirvu pakkasia tai lumimyräköitä. Vain kerran on pakkasen takia jouduttu tunnit perumaan. Saa nähdä miten loppu talvi, päivä on kuitenkin jo pidentynyt merkittävästi ja tammoilla on ollut ensimmäisiä kiimoja, eli kevät se taitaa olla taas kuitenkin tulollaan.

Vuoden 2012 tittelit

Perinteisesti on nimetty leikkimieliset tittelin haltijat kuluneelta vuodelta ja niin oli tehtävä jälleen kerran

Vuoden ratsastaja

Tittelin haltijaksi nousi tällä kertaa Heta Ojanperä.

Heta on käynyt koko vuoden ahkerasti 2-4 kertaa viikossa ratsastamassa useimmiten Nikke-ponilla. Ja hän tulee aina kävellen tai pyöräillen noin kolmen kilometrin päästä, satoi tai paistoi. Heta ja samalla myös Nikke ovat kehittyneet valtavasti

kuluneen vuoden aikana. Mutta hyvin kulkee hänen allaan myös kaksi kertaa suuremmat hevoset Roota myöten. Heta on ehtinyt vuoden aikana putoamaankin joskus äkkinäisen poninsa selästä useamman kertaa, joten hän kamppaili myös vuoden putoajan tittelistä tiukasti.

Vuoden tyyliratsastaja

Annika Engstöm on pitkä ja sorja nainen, joka ratsastaa ryhdikkäästi. Hän myös on aina pukeutunut asiallisen tyylikkästi ratsastusasasuun ja nahkasaappaisiin, mutta ei sorru kimalteisiin vaan luottaa käytännöllisyyteen.

Myös opettajaa auttaa, kun ratsastajalla on asianmukaisesti leikattu vaikkapa takki yllään, tällöin ratsastajan istunnan myös näkee. Joillakin on tapana

pitää pullottavaa toppatakkaa, joka lepattaa vielä vetoketju auki kun tulee kuuma, niin että satulan ja kypärän välissä on yksi iso purje, katso siinä sitten istuntaa.

Vuoden putoaja/sisupussi

Estekurssilaiset johtavat putoamistilastoa, vaikka ovatkin ratsastajina kokeneimpia. Mutta he myös ratsastavat vähintään kaksi kertaa enemmän kuin

normaaliratsastajat ja samoin kaksi kertaa vauhdikkaammin.

Putoajan tittelin sai tänävuonna Ronja Tarkkonen,

joka useamman komean ja vauhdikkaan alastulon lisäksi esitti Ronja nauruhermoja kutitelleen kiistämättä vuoden hassuimman hidastetun putoamisen esteen ylitse, samalla kun poni jäi eri puolelle estettä

puominkaan putoamatta kruunaten tittelin samalla Ronjalle. Tämä esteenylitys ilman pudostusta ja ilman ponia on sittemmin toistunut pari kertaa.

Mutta tärkeintä näissä työissä on se, että valituksen sanaa ei tule vaikka välistä varmasti hieman sattuu, ja he nousevat takaisin ponin selkään heti kun henki kulkee, joskus parikin kertaa tunnissa. Siksi tähän nyt yhdistettiin myös **Sisupussin titteli.**

Perrier-talli facebookissa

Sosiaalinen media on tuntunut melkoiselta hömpältä allekirjoittaneen ajatusmaailman vinkkelistä, mutta päätimme kuitenkin nyt koettaa tavoitammeko ratsastajat sitä kautta paremmin. Ajatuksena olisi Facebookin nopeutta ja helppoutta hyväksikäyttäen kertoa vapatuneista peruutuspaikoista, jotta ne joilla on rästejä voisivat varata. Tähän saakka käytetty tekstiviesti-rumba on hankalaa ja kallista.

Tietysti kerromme siellä myös lyhyesti tallin tapahtumista.

Lisäksi toivomme että saisimme uusia ratsastajia, koska väki on vähentynyt eri syistä ja uusia ei ole löytänyt tilalle tarpeeksi. Eli hevoset ovat liikaa joutokäynnillä, mutta syövät silti täysillä joka päivä. Toisin sanoen, seuratkaa tallin facebook-sivua!

Joululoman ratsastukset

Joulusta tuntuu jo olevan iäisyys. Mutta seuraava loma on kesäloma, ja tämä koskee sitäkin.

Loman aikana liki ainoat innokkaat ratsastajat olivat esteryhmäläiset, jotka tulisivat varmaan vaikka joka

päivä ratsastamaan ja he hyppäsivätkin pari kertaa viikossa koulutyöskentelyn lisäksi.

Harmillista sinänsä kun tällaisina väleinä hevosilla on vähemmän kuormitusta, niinpä tunneilla voitaisiin tehdä enemmän ratsastajakohtaisia asioita toivomusten mukaan.

Moni ratsastaja toivoo esim. pääsevänsä hyppäämään enemmän, mutta normaaliviikkoina se on paljon vaikeampi järjestää. Joten jos ei lähde reissuun, ei kannata hukata pelkkään löhöilyyn lomiaan vaan tulla reippaasti ratsastamaan!

Ypäjä-sarja TV2:ssa

Tammikuun alussa TV2:ssa alkoi tositv-aallolla ratsastava dokumentaarinen ohjelma Ypäjän hevosopistosta.

Ypäjä sijaitsee Forssan lähellä ja sinne on aikalailla keskittetty Suomen hevosalan koulutus- ja tutkimustoiminta niin ravi- kuin ratsupuoleltakin. Sisäoppilaitoksena siellä koulutetaan hevosten hoitajia, ratsastuksen ohjaajia, kengittäjiä eli hevosalan tekijöitä.

Lisäksi mm ratsastajainliitto kouluttaa siellä ratamestarit, tuomarit ja muun koulutuksensa. Ypäjällä on noin 300 hevosta ja saman verran oppilaita. Lisäksi lähistölle on keskittynyt monia yksityisiä talleja.

Tätä TV-ohjelmaa on kuvattu siellä viime vuonna pitkään. Toiveet hevosihmisten parissa oli saada kunnan ohjelma, joka laadukkaasti kertoisi hevosalasta myös niin että ulkopuolisetkin kiinnostuisivat seuraamaan sitä ja saisivat tietoa. Mutta valitettavasti ensimmäisten jaksojen perusteella on menty enemmän big brother-tyyliseen suosion kalasteluun, jossa näytetään mieluummin epämukavia ja huonoja asioita. Päähenkilöiksi on vapaaehtoisten joukosta ilmeisesti valittu haluttuun linjaan sopivasti potentiaalit nuoret, joista tällaista "ei toivottavaa"-käytöstä on saanut helposti irti ja ehkä hieman provoisoimalla.

Totta on, että varmaankin ei ylioppilas-pohjaiseen koulutukseen on hakeutunut myös sellaisia nuoria, kun muutakaan tekemistä/koulutusta ei ole keksitty. Tällöin motivaatio ja osaaminen voi olla ohutta. Ohjelma harmittaa, sillä tästä olisi saanut myös hienonkin ja hyödyllisen ohjelman hieman toisenlaisilla valinnoilla.

Sarjan osat voi katsoa myös netissä [tästä linkistä](#)

Ponnyakuten

Jos haluaa seurata mukavaa ja positiivista

hevosohjelmaa, niin ruotsalaisesta SVT:n Ponnyakutenista on alkanut jo 4. tuotantopakso.

Siinä ei haeta kiroilua vaan tunnelma on luonteva ja iloinen ja myös oikeasti opettavainen, pääosissa vielä nuoremmat juniorit poneineen. Valitettavasti ei tietysti ole suomennosta, mutta oppiihan samalla ruotsia. Näet [sen tästä](#).

Esteryhmän valmennusreissu

Edellisen päivän aamuna eli lauantaina oli -33 astetta pakkasta, joten valmennusmatkan onnistuminen oli viimeiseen saakka epävarmaa. Kun ilma hieman lauhtui lauantaina, kokoontuivat esteryhmäläiset ja verryttelivät poninsa seuraavaa päivää varten.

Sunnuntaipäivänä olikin sitten enää asteita -10 ja kaunis auringonpaiste. Ponit harjattiin ja varusteet pakattiin hevosautoon. Sitten kaikki kolme ponia talutettiin autoon ja 1,5 tunnin matka Hakalan Tepon tallille saattoi alkaa.

Kuva: valmennuksen jälkeen vasemmalta Julle-Thielo, Heta-Nikke ja Ronja-Ressu sekä edessä valmentaja Teppo.

Perillä tunnelma oli hieman jännittynyt, kun nuoret odottelivat maneesiin pääsyä ja taluttelivat ponejaan maneesin pihalla alkuverryttelyksi. Kun tunti pääsi alkuun kevyellä ravilla, Teppo korjaili perusjuttuja: kantapäät alas, katse eteenpäin, taivuta nurkissa ja huolelliset tiet. Kun tehtiin voltia, Teppo muistutti että ensin pitää valmistella eikä vain käännähtää.

Pian jatkettiin laukassa maapuomin yli, jossa sekä ratsastajilla ja poneilla tuppasi olemaan liikaa vauhtia, lieko alkujännitystä.

Sitten aloitettiin esteiden hyppääminen. Tärkeää oli oikea ja hyvä tie esteelle ja siltä pois. Tehtävä ei lopu esteen ylitykseen, vaan myös käyntiin siirtyminen pitää tehdä huolella.

Ratsukot hyppäsivät seuraavaksi parin esteen linjoja sekä sarjaa. Lopuksi mentiin sitten jo kaikki osina harjoitellut linjat sekä sarja ratana. Tepon maneesi on paljon suurempi kuin kotona, joten siellä mahtuu hyvin ratsastamaan kunnan rataa.

Hetan Nikke-poni oli etukäteen hieman arveluttanut, koska se on usein todella hätäinen ja menee helposti ohi esteen. Mutta sepä yllätti ja meni hyvällä halulla aivan vieraita esteitä ja itse

asiassa vierasti uutta ympäristöä vähemmän kuin kokeneemmat poni-kaverinsa.

Hetan pitää tukevoittaa istuntaansa keskivartalon hallinnalla. Teppo totesi Niken olevan niin herkkä, että jos ratsastaja huojuu, niin poni kiemurtelee ja ohi menot saattavat osin johtua siitä. Myöskin Hetan piti odottaa hyppyä rauhassa eikä mennä hyppyyn ennen hevosta. Tämä pieni sukeltaminen edesauttaa siinä, että Heta voi keikahtaa helposti alas Niken tehdessä äkkinäisen sivuun menon.

Ressu-poni ja Ronja menivät tyylikkäästi. Koska Ressulla on pieni laukka, on sen edettävä hieman paremmin tai ratsukko on pulassa esim sarja-esteillä. Ronja piti keskittyä istuntaan, koska hän on helposti hieman vinossa. Ronja ja Ressu ratsastivat rataa joka sujui mallikkaasti, kun pari tuli viimeiselle esteelle, poni yllättäen panikin täysjarrutuksen ja Ronja ylitti hienosti esteen Ressun jäädessä tulopuolelle. No, tämä esteen ylitystekniikan vuoden Ronja tunnetusti hallitsee suveereenisti. ”Et kai jo huokaissut että nyt enää vika este?” kysyi Teppo, viimeisellä ne virheet useimmiten sattuu kun ajatellaan että homma hoidettu. Ressu hyppää vaivatta isojakin esteitä, mutta varovaisena ponina ei lyö liinat kiinni esteen eteen jos se huomaa että laukassa ei ole tarpeeksi pontta esteen helppoon ylitykseen. No, uusintayrityksellä este ylittyi taas hienosti Ronja korjatessa lähestymislaukan kuntoon. Viimeinen este radassa on usein se vaikein myös monelle kokeneelle kilparatsastajalle.

Thielo-poninsa kanssa hypännyt Julle oli tällä kertaa ainoa, joka ryhmästä ei tullut kertaakaan äkkinäisesti alas selästä, vaikka kerran piti heilläkin lähellä kun poni ”pelästy” katsomopäädystä ja teki todella äkkinäisen käännöksen. Vain toinen ponin äkkikäännös takaisin päin sai jo irtonaisen ratsastajan putoamaan takaisin satulaan. Poni hyppäsi tehtävät mallikkaasti, Teppo kehuikin sitä erittäin kyvykkääksi poniksi.

Jullella haasteet ei ole niinkään esteet vaan päädyt, poni tuppaa käymään hieman vahvaksi linjan jälkeen. Joten ratsastajan pitää todella työskennellä, jotta päädyn pääse hyvin läpi rytmin säilyttäen ja kontrollissa kohti seuraavaa estelinjaa. Jullella korjattiin kantapäitä, jotka eivät tahdo pysyä tarpeeksi alhaalla. Kantapää pidetään alhaalla ja käytetään pohjetta, eli sitä osaa jalasta joka luonnollisesti osuu hevoseen.

Ratsastajat olivat onnellisia ja tyytyväisiä hyvin sujuneeseen valmennukseen, ja ilmeisesti jännitys purkaantui väsymykseen, koska koko ratsastajakaarti kuorsasi hevosauton asunto-osan sohvalta sokin sokin kuin murmelit melkein koko kotimatkan, jättäen kuskin juttelemaan itsekseen.

Myös ratsukoiden kotivalmentajalle oli hyödyllistä katsoa vaihteeksi sivusta, kun toinen opettaa omia oppilaita. Siinä jäi monta asiaa mieleen, joihinka tullaan kiinnittämään erityistä huomiota jatkossa.

Nessun klinikkakäynti

Pikkuvarsan syntyessä oriksi, kasvattaja tietää että 99% todennäköisyydellä maailmaan putkahti ruuna. Orina ei hevosta kannata pitää, jollei se omaa poikkeuksellisen hyvää rakennetta sekä liikkeitä ja luonnetta. Ilman niitä sillä ei ole jalostusarvoa. Oriin pito on aina hankalampaa, koska oriin vietit pitää ottaa huomioon kaikessa että ei pääse syntymään vahinkoja.

Niinpä Nessu lastattiin aamuvaihain pimeässä autoon, johon se luottavaisena käveli kiltisti empimättä. Se ei saanut mitään aamupalaa, koska oli paastonnut tulevan leikkauksen takia. Jätin sen Hyvinkään hevossairaalan karsinaan klo 9 aikaan odottamaan vuoroaan leikkauspöydälle. Sitä ennen oli yksi varsa jonossa.

Iltapäivällä kello 15 Nessu talutettiin heräämöstä hoiperrellen takaisin karsinaan. Heräämisvaihe on usein hevosten leikkauksissa niitä vaarallisimpia. Hevonen pyrkii heti herätessä pystyyn, ja kun jalat eivät vielä oikein kannata, ne rojahtelevat holtittomasti nurin. Heräämössä onkin lattia ja seinät pehmustettuja patjoilla. Siitä huolimatta välistä sattuu onnettomuuksia ja hevosilta katkeaa luita jalan jäädessä huonosti. No Nessulla herääminen sujui siinä mielessä hyvin. Vielä oli odotettava tovi, jotta se sai päätään hieman selvennettyä kotimatkan kuljetusta varten.

Kun sitten lähdin viemään sitä autolle, edellä meni samanikäinen ravurivarsa jonka auto oli aivan meidän automme vieressä. Ravurivarsa ei olisi välittänyt mennä autoon vaan hieman tempuili sillalla, kun sillä näytti tempurointi kestävän, päätin taluttaa Nessun silläkin riskillä että toisen pelleily saisi senkin empimään. Mitä vielä, Nessu käveli komeasti autoon vaikka jalat olivatkin vielä hieman huterot. Pisteet 1-0 ratsuille!

Kotimatka sujui hyvin eikä takaosastosta kuulunut pihaustakaan koko 100 km matkan aikana. Kotona on nyt ensin viikon karsinalepo, jolloin ei siis yhtään ulos ja sen jälkeen 2 viikkoa ulkoilua taluttaen. Siitä tulee varmasti mielenkiintoista, kun varsa ei tajua miksi sen pitäisi hissukseen vain köpötellä narun päässä kuin joku puudeli.

Reilu viikko leikkauksen jälkeen

Täysi karsinalepovaihe on nyt siis takanapäin, ja nyt varsaa talutellaan kahdesti päivässä ulkona. Kaikki patoutunut energia on vaikea saada pidettyä aisoissa, varsinkin kun sitä harmittaa että ei pääse totutusti tarhaan kavereiden kanssa. Olkapää on hellä jo ensimmäisten talustuspäivien jälkeen, niin kovin Nessu narun päässä välistä tempoo. Ja kun se ei vielä kovin saisi pomppia että sen paraneminen ei vaarantuisi. Mutta sanopas se varsalle, joka haluisi vain viilettää täyttä laukkaa. Välistä se ponnahtaa täysin suoraksi takajaloilleen, välistä se ponnahtaa kaikilla jaloilla suoraan ilmaan, tai sitten se tyytyy huitomaan

etukavioillaan. Koko ajan saa olla tarkkana, ettei satu itse hollille sen kavioihin, samalla kun ei haluaisi liian kovasti sitä komentaa. No reilu viikko enää (vielä), kahdesti päivässä, joka päivä 5 minuuttia pitempään.

Ratsastusjousiammunta

Tammikuun hevosurheilulehdessä oli artikkeli ratsastusjousiammunnasta, ja me pojat innostuttiin tietysti välittömästi. Jousipyssyllä ammuntaa ollaan kyllä huvikseen harrasteltu joka kesä, joten ihan vierasta se ei ole ja Jullelle hevosen selästä ampuminen oli tuttua jo alle 10-vuotiaana (kts video [youtubesta](#)).

Ratsastusjousiammunnalla on Suomessa ihan oma liittonsa (Suomen ratsastusjousiammunta liitto, [SRJL](#)), joten se on aikuistenkin luvallista intiaanileikkiä. Siinä kilpaillaan jopa kansainvälisesti. Homman nimi on lyhyesti se, että laukataan suoraa rataa ja ammutaan tauluihin. Kuulostaa yksinkertaiselta, mutta tässäkin on omat niksinsä. Kun katselimme SRJL:n kotisivuilla olevia hienoja alan videoita, näytti että ainakin osa harrastajista taitaa olla tullut jousiammunnan puolelta ja nuolet sujahtelikin tosi tarkasti, mutta istunnan suhteen oli petraamista.

Kun päätimme testata hommaa, ensin piti löytää jousi ja nuolet. Nuolet oli kesällä ilmeisesti unohtuneet jonnekin pöpelikköön, mutta yksi hieman risa onneksi löytyi hangesta puskan juurelta. Hevospuolelta ensimmäiseksi koekaniiniksi valittiin Vili, jonka arvelimme sulattavan touhun.

Vili laukkailikin suht tyytyväisenä maneesin reunoja ilman ohjia samalla kun heiluttelimme jouta sen selässä. Mutta aina kun jännitimme jousen ja rupesimme tähtäämään, se kiihdytti samantien täyteen laukkaan, joka luonnollisesti vaikeuttaa tähtäystä sekä maneesi käy nopeasti huomattavan lyhyeksi.

Kokeilimme molemmat ampumista Vilin selästä, minä sain vain hipaisuosumia mutta Julle osui pari kertaa kunnolla. Maalina meillä oli pieni heinillä täytetty paperisäkki, joka roikkui keskellä maneesia eli n. 10 metrin päässä uralta.

Täytyy vain totuttaa Viliä tähän hieman maltilla, lisäksi aiomme kokeilla Simonaa-kin, joka sekini voi olla sopiva.

Näin siis on saatu vauhtiin vuosi 2013, kun sitä maailmanloppua ei tullutkaan yhdessä rysäyksessä joulukuussa. Taitaa ihmiset sen kuitenkin aiheuttaa ihan itse pikkuhiljaa. Onneksi siitä ei meikäläisen tarvitse murehtia, kunhan huolehtii omalta osaltaan ja toimillaan ettei ole sitä edesauttamassa. Edessä on taas mielenkiintoinen vuosi, radoille pitäisi saada kaksi uutta kasvattia eli 4-vuotiaat Syrri ja Sasu. Lisäksi Emmi kilpailee 6-vuotiaiden sarjaa sekä Daphne yrittää debytoida vaativa A-tasolla. Myös esteryhmän ponit tulevat kilpailemaan seura- ja aluetasolla.

Hyvää talvea kaikille!

www.perriertalli.fi

Kuva: Vili täydessä laukassa ja Jullella katse jo tiiviisti taulussa valmiina laukaisemaan.

Kun saamme hevoset toimimaan, ja jos jollakin muulla on kiinnostusta kokeilla niin ottakaa yhteyttä Jukkaan. Se on tosi hauskaa ja kehittää myös tasapainoa ja pakottaa luottamaan hevoseen kun laukataan ohjat kaulalla.